

“मीठे बच्चे- मायाजित बन्नको लागि लापर्बाही गर्न छोड, दुःख दिनु र दुःख लिनु- यो धेरै ठूलो गल्ती हो, जुनतिमी बच्चाहरूले गर्नु हुँदैन।”

प्रश्न:- बाबाको हामी सबै बच्चाहरूप्रति कुनचाहिँ एउटा आशा छ?

उत्तर:- बाबाको आशा छ- मेरो सबै बच्चाहरू म समान सदा पवित्र बन्नु। बाबा सदा गोरो हुनुहुन्छ, उहाँ आउनु भएको छ बच्चाहरूलाई कालोबाट गोरो बनाउन। मायाले कालो बनाउँछ, बाबाले गोरो बनाउनुहुन्छ। लक्ष्मी-नारायण गोरा छन्, त्यसैले काला पतित मनुष्य गएर उनीहरूको महिमा गाउँछन्, आफूलाई नीच सम्झन्छन्। बाबाको श्रीमत अहिले मिल्छ- प्यारा बच्चाहरू, अब गोरो सतोप्रधान बन्ने पुरुषार्थ गर।

ओम् शान्ति। बाबा के गरिरहनु भएको छ र बच्चाहरू के गरिरहेका छन्? बाबा पनि जान्नुहुन्छ र बच्चाहरूले पनि जान्दछन्- आत्मा जो तमोप्रधान बनेको छ, त्यसलाई सतोप्रधान बनाउनु छ। त्यसलाई स्वर्णिम युग भनिन्छ। बाबाले आत्माहरूलाई देख्नुहुन्छ। आत्मालाई नै विचार चल्छ, मेरो आत्मा कालो बनेको छ। आत्माको कारण फेरि शरीर पनि कालो बनेको छ। लक्ष्मी-नारायणको मन्दिरमा जान्छन्, पहिले त अलिकति पनि ज्ञान थिएन। उनीहरू त सर्वगुण सम्पन्न, गोरा छन्, हामी त काला भूत हौं भनेर हेर्दथ्यौं। ज्ञान थिएन। अहिले त लक्ष्मी-नारायणको मन्दिरमा गयो भने सम्झन्छौं, हामी त पहिले यस्तै सर्वगुण सम्पन्न थियौं, अहिले काला पतित बनेका छौं। उनीहरूको अगाडि भन्छन्, हामी विकारी पापी हौं। विवाह गर्दा पहिले लक्ष्मी-नारायणको मन्दिरमा लिएर जान्छन्। दुवै पहिले निर्विकारी हुन्छन् फेरि विकारी बन्छन्। त्यसैले निर्विकारी देवताहरूको अगाडि गएर आफूलाई विकारी पतित हौं भन्छन्। विवाह भन्दा पहिले यस्तो भन्दैनन्। विकारमा गएपछि मन्दिरमा गएर उनीहरूको महिमा गर्छन्। आजकल त लक्ष्मी-नारायणको मन्दिरमा, शिवको मन्दिरमा विवाहहरू हुन्छन्। पतित बन्नको लागि कंगन बाँध्दछन्। अहिले तिमीहरू गोरो बन्नको लागि कंगन बाँध्दछौं। त्यसैले गोरो बनाउनेवाला शिवबाबालाई याद गर्छौं। जान्दछौं- यस रथको भृकुटीको बीचमा शिवबाबा हुनुहुन्छ, उहाँ सदा पवित्र हुनुहुन्छ। उहाँको यही आशा छ- बच्चाहरू पनि गोरा बन्नु। म एकलाई याद गरेर पवित्र बन्नु। आत्माले याद गर्नु छ। बाबा पनि बच्चाहरूलाई देखेर हर्षित हुनुहुन्छ। तिमी बच्चाहरू पनि बाबालाई देखेर सम्झन्छौं, पवित्र बनेौं। त्यसपछि हामी लक्ष्मी-नारायणजस्तै बन्नेछौं। यो लक्ष्यलाई बच्चाहरूले धेरै खबरदारीका साथ याद राख्नु पर्छ। यस्तो होइन, बाबाको पासमा आयौं। फेरि वहाँ गएपछि आफ्नै धन्धा आदिमा व्यस्त हुनेछौं। त्यसैले यहाँ सम्मुखमा बाबा बसेर बच्चाहरूलाई सम्झाउनुहुन्छ। भृकुटीको बीचमा आत्मा रहन्छ। अकाल आत्माको यो तख्त हो, जुन आत्मा मेरो बच्चा हुन् उनीहरू यस तख्तमा बसेका छन्। स्वयं आत्मा तमोप्रधान छ त्यसैले तख्त पनि तमोप्रधान छ। यी राम्रोसँग बुझ्नु पर्ने कुरा हुन्। यस्ता लक्ष्मी-नारायण बन्नु कुनै साधारण कुरा होइन। अहिले तिमी सम्झन्छौं, हामी यिनीहरू जस्तै बनिरहेका छौं। आत्मा पवित्र बनेर नै जान्छ। फेरि देवी-देवता कहलाउनेछौं। हामी यस्तो स्वर्गको मालिक बन्छौं। तर माया यस्तो छ जसले भुलाइहाल्छ। कतिले यहाँ सुन्छन् बाहिर गएर भुलिहाल्छन्, त्यसैले बाबा राम्रोसँग पक्का गराउनुहुन्छ- आफूलाई हेर्नु छ- जति यी देवताहरूमा गुण छन् ती सबै मैले श्रीमतमा चलेर धारण गरेको छु? चित्र पनि सामुन्नेमा छन्। तिमीलाई थाहा छ- हामीलाई यस्तो बन्नु छ। बाबाले नै बनाउनुहुन्छ। अरु कसैले मनुष्यबाट देवता बनाउन सक्दैन। एक बाबा नै बनाउनेवाला हुनुहुन्छ। गायन पनि छ- मनुष्यबाट देवता.....। तिमीहरूमा पनि नम्बरवार जान्दछन्। यो कुरा भक्तहरूले जान्दैनन्। जबसम्म भगवानको श्रीमत लिँदैनन्, केही पनि बुझ्दैनन्। तिमी बच्चाहरूले श्रीमत लिइरहेका छौं। यो राम्रोसँग बुद्धिमा राख- हामी शिवबाबाको मतमा बाबालाई याद गर्दै-गर्दै यस्तो बनिरहेका छौं। यादद्वारा नै पाप भस्म हुन्छ, अरु कुनै उपाय छैन।

लक्ष्मी-नारायण त गोरा छन् नि। मन्दिरमा फेरि काला बनाएर राखेका छन्। रघुनाथ मन्दिरमा रामलाई कालो बनाएका छन्, किन? कसैलाई थाहा छैन। कुरा कति सानो छ। राम त हुन् त्रेताका। थोरै फरक हुन्छ, दुई कला कम भयो नि। बाबा सम्झाउनुहुन्छ यिनी सतोप्रधान सुन्दर थिए। प्रजा पनि सतोप्रधान बन्छन् तर सजाय खाएर

बन्छन्। जति धेरै सजाय त्यति पद पनि कम हुन्छ। मेहनत गरेनौं भने पाप काटिदैन। पद कम हुन्छ। बाबा त स्पष्ट गरेर सम्झाउनुहुन्छ। तिमी यहाँ बसेका छौं- गोरो बन्नको लागि। तर माया धेरै दुस्मन छ, जसले कालो बनाएको हो। हेर्छ अब गोरो बनाउनेवाला आउनु भएको छ, त्यसैले मायाले सामना गर्छ। बाबा भन्नुहुन्छ- यो त ड्रामा अनुसार उसले पनि आधाकल्प पाट बजाउनु छ। मायाले घरी-घरी मुख मोडेर अर्कातिर लिएर जान्छ। लेख्दछन्- बाबा, हामीलाई मायाले धेरै हैरान गर्छ। बाबा भन्नुहुन्छ- यही युद्ध हो। तिमी गोरोबाट कालो फेरि कालोबाट गोरो बन्छौ, यो खेल हो। सम्झाउन पनि उनीहरूलाई सम्झाउनुहुन्छ जसले ८४ जन्म लिएका छन्। उहाँका पाउ भारतमा नै पर्छ। यस्तो पनि होइन, भारतमा सबै ८४ जन्म लिनेवाला छन्।

अहिले तिमी बच्चाहरूको यो समय धेरै महत्त्वपूर्ण छ। पूरा पुरुषार्थ गर्नु पर्छ, हामीलाई यस्तो बन्नु छ। अवश्य बाबाले भन्नु भएको छ- केवल मलाई याद गर र देवीगुण पनि धारणा गर्नु छ। कसैलाई पनि दुःख दिनु छैन। बाबा भन्नुहुन्छ- प्यारा बच्चाहरू, अब यस्तो भुल नगर। बुद्धियोग एक बाबासँग लगाऊ। तिमीहरूले प्रतिज्ञा गरेका थियौं- म हजुरमा समर्पण हुनेछु। जन्म-जन्मान्तर प्रतिज्ञा गर्दै आयौं- बाबा, हजुर आउनुभयो भने म हजुरको मतमा नै चल्नेछु, पावन बनैर देवता बन्नेछु। यदि युगलले तिमी साथ दिदैनन् भने तिमी आफ्नो पुरुषार्थ गर। युगल साथी बन्दैनन् भने जोडी बन्दैन। जसले जति याद गरेको हुन्छ, देवीगुण धारण गरेको हुन्छ, उनीहरूको नै जोडी बन्छ। जसरी हेर ब्रह्मा-सरस्वतीले राम्रो पुरुषार्थ गरेका छन् त्यसैले जोडी बन्छन्। यिनीहरूले धेरै राम्ररी सेवा गर्छन्, यादमा रहन्छन्, यो पनि गुण हो नि। गोपहरूमा पनि राम्रा-राम्रा धेरै बच्चाहरू छन्। कसैले आफैं बुझ्दछन्, मायाको आकर्षण हुन्छ। यो जंजीर टुट्दैन। घरी-घरी नाम रूपमा फँसाइदिन्छ। बाबा भन्नुहुन्छ- नाम-रूपमा नफँस। मसँग नै फँस न। जसरी तिमीहरू निराकार हौ, म पनि निराकार हुँ। तिमीलाई आफूसमान बनाउँछु। शिक्षकले आफूसमान बनाउँछन् नि। सर्जनले सर्जन बनाउँछन्। उहाँ त बेहदको बाबा हुनुहुन्छ, उहाँको नाम प्रसिद्ध छ। बोलाउँछन् पनि, हे पतित-पावन आउनुहोस्। आत्माले बोलाउँछ, शरीरद्वारा- बाबा, आएर हामीलाई पावन बनाउनुहोस्। तिमीलाई थाहा छ- हामीलाई पावन कसरी बनाइरहनु भएको छ। जसरी हीरामा पनि कुनैमा कालो दाग हुन्छ। अहिले आत्मामा खाद परेको छ। त्यसलाई निकालेर सच्चा सुन बन्छन्। आत्मालाई धेरै पवित्र बन्नु छ। तिमी लक्ष्य स्पष्ट छ। अरु सत्सङ्गमा यस्तो कहिल्यै भनिदैन।

बाबा सम्झाउनुहुन्छ- तिमी उद्देश्य यस्तो बन्ने हो। यो पनि जान्दछौ- ड्रामा अनुसार हामी आधाकल्प रावणको सङ्गतमा विकारी बनेका छौं। अब यस्तो बन्नु छ। तिमी पासमा ब्याज पनि छ। यसमा सम्झाउन धेरै सजिलो हुन्छ। उहाँ हुनुहुन्छ त्रिमूर्ति। ब्रह्माद्वारा स्थापना तर ब्रह्माले त गर्दैनन्। उनी त पतितबाट पावन बन्छन्। यी पतितहरू नै फेरि पावन बन्छन्, मनुष्यहरूलाई यो थाहा छैन। अहिले तिमी बच्चाहरू सम्झन्छौ- पढाइको लक्ष्य उच्च छ। बाबा आउनुहुन्छ पढाउनको लागि। ज्ञान छ नै बाबामा, उहाँले कोहीबाट पढेको होइन। ड्रामाको योजना अनुसार उहाँमा ज्ञान छ। यस्तो भनिदैन- उहाँमा ज्ञान कहाँबाट आयो? भनिदैन, उहाँ हुनुहुन्छ नै ज्ञानको सागर। उहाँले नै तिमीलाई पतितबाट पावन बनाउनुहुन्छ। मनुष्य त पावन बन्नको लागि गंगा आदिमा स्नान गरिरहन्छन्। समुद्रमा पनि स्नान गर्छन्। फेरि पूजा पनि गर्छन्, सागरलाई देवता सम्झन्छन्। वास्तवमा नदीहरू जो बग्दछन् ती त छँदै छन्। कहिल्यै पनि विनाश हुँदैनन्। बाँकी पहिले यिनीहरू व्यवस्थित रहन्थे। बाढी आदिको नामै थिएन। कहिल्यै मनुष्य डुब्दैनथे। वहाँ त मनुष्य नै थोरै थिए, फेरि वृद्धि भइरहन्छन्। कलियुग अन्त्यसम्ममा कति मनुष्य हुन्छन्। वहाँ त आयु पनि धेरै लामो रहन्छ। कति थोरै मनुष्य हुन्छन्। फेरि २५०० वर्षमा कति वृद्धि हुन्छ। वृक्षको कति विस्तार हुन्छ। पहिले-पहिले भारतवर्षमा केवल हाम्रो मात्र राज्य थियो। तिमीहरू यस्तो भन्छौ। तिमीहरूमध्ये पनि कसैलाई याद रहन्छ, हामी आफ्नो राज्य स्थापना गरिरहेका छौं। हामी रूहानी योद्धा योगबलवाला हौं। यो पनि भुल्छन्। हामी मायासँग लडाईं गर्नेवाला हौं। अहिले यो राजधानी स्थापना भइरहेको छ। जति बाबालाई याद गर्नेछौ त्यति विजयी बन्छौ। लक्ष्य छ नै यस्तो बन्ने। उहाँद्वारा बाबाले हामीलाई यस्तो देवता बनाउनुहुन्छ। त्यसैले फेरि के गर्नु न? बाबालाई याद गर्नु पर्छ। यी त भए दलाल। गायन पनि छ जब सतगुरु दलालका रूपमा मिल्नुभयो। बाबाले यो शरीर लिनुहुन्छ। त्यसैले यी बीचमा दलाल भए नि। फेरि तिमी योग शिवबाबासँग राख्न लगाउँछन्, बाँकी सगाई आदिको नाम नलेऊ। शिवबाबाले यिनीद्वारा हाम्रो आत्मालाई पवित्र बनाउनुहुन्छ। भन्नुहुन्छ- हे बच्चाहरू, म बाबालाई यादगर। तिमीहरू यसो भन्दैनौं म बाबालाई याद गर। तिमी बाबाको ज्ञान सुनाउँछौ, बाबा यसो भन्नुहुन्छ। यो पनि बाबाले राम्ररी सम्झाउनुहुन्छ। पछि गएर धेरैलाई साक्षात्कार हुन्छ फेरि भित्र दिलमा खाइरहन्छ। बाबा भन्नुहुन्छ- अब समय धेरै कम रहेको छ।

यी आँखाद्वारा तिमीहरू विनाश देख्नेछौ। जब रिहर्सल हुन्छ त्यतिखेर तिमीले जान्नेछौ यसरी विनाश हुन्छ। यी आँखाद्वारा पनि धेरै देख्नेछौ। धेरैलाई वैकुण्ठको पनि साक्षात्कार हुन्छ। यो सबै छिटो-छिटो भइरहन्छ। ज्ञानमार्गमा सबै हुन्छ वास्तविकता, भक्तिमार्गमा नक्कल। केवल साक्षात्कार गरे, बन्न कहाँ बने र। तिमी त बन्छौ। जो साक्षात्कार गरेका छौ फेरि यी आँखाले देख्नेछौ। विनाश देख्नु कुनै सामान्य कुरा होइन, कुरै नसोध। एक अर्कामा मारामार गर्छन्। दुई हातले ताली बज्छ नि। दुई भाइलाई अलग गरिदिन्छन्, बसेर आपसमा लडाई गर। यो पनि ड्रामा बनेको छ। यस रहस्यलाई उनीहरूले बुझ्दैनन्। दुईलाई अलग गर्यो भने लडाई गरिरहन्छन्। त्यसैले उनीहरूको बारुद बिकिरहन्छ। कमाइ त भयो नि। तर अन्त्यमा यसबाट काम हुँदैन। घरमा बसी-बसी बम फ्याँक्यो समाप्त। त्यसमा न मनुष्यको, न हतियारको आवश्यकता हुन्छ। त्यसैले बाबा सम्झाउनुहुन्छ- प्यारा बच्चाहरू! स्थापना त अवश्य हुनु छ। जति जसले पुरुषार्थ गर्छ त्यति उच्च पद पाउँछ। सम्झाउन त धेरै सम्झाउनुहुन्छ, भगवान् भन्नुहुन्छ यो काम विकार नचलाऊ। कामलाई जित्यो भने जगतजित बन्छौ। आखिरमा कसैलाई तौर अवश्य लाग्छ। अच्छा!

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग। रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते। रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते।

धारणाको लागि मुख्य सार:-

१) यो समय अति महत्त्वपूर्ण छ, यसमा नै पुरुषार्थ गरेर बाबामा पूरा अर्पण हुनु छ। दैवी गुण धारण गर्नु छ। कुनै पनि प्रकारको गल्ती गर्नु छैन। एक बाबाको मतमा चल्नु छ।

२) लक्ष्यलाई सामुन्नेमा राखेर धेरै खबरदारीसँग चल्नु छ। आत्मालाई सतोप्रधान पवित्र बनाउने मेहनत गर्नु छ। भित्र जति पनि दाग छन्, तिनलाई जाँचेर निकाल्नु छ।

वरदान:- ब्राह्मण जीवनमा सदा खुशीको खुराक खाने र खुशी बाँड्ने भाग्यमानी भव
यस दुनियाँमा तिमी ब्राह्मणहरू जस्तो भाग्यमानी कुनै हुन सक्दैन किनकि यस जीवनमा नै तिमीहरू सबैलाई बापदादाको दिलतख्त मिल्छ। सदा खुशीको खुराक खान्छौ र खुशी बाँड्छौ। यस समय बेफिक्र बादशाह छौ। यस्तो बेफिक्र जीवन सारा कल्पमा अरू कुनै पनि युगमा हुँदैन। सत्ययुगमा बेफिक्र हुनेछौ तर वहाँ ज्ञान हुँदैन, अहिले तिमीलाई ज्ञान छ, त्यसैले दिलबाट निस्कन्छ- म जस्तो भाग्यमानी कोही छैन।

स्लोगन:- संगमयुगको स्वराज्य अधिकारी नै भविष्यको विश्व राज्य अधिकारी बन्छन्।